

Påsketur på ski og planker

Istedenfor å gå i Trollheimen denne påsken, bestemte jeg meg for å legge turen til Lensvikfjella. Det var meningen å gå over fjellet til Værrafjorden, en langstrakt fjordarm i Trondheimsleia i Agdenes, til en plass som heter Asbjørnsvik. Jeg tok fosenbåten til Størdalsbogen onsdag før skjærtorsdag, og var så heldig å få nattelosji hos Johan Grønningen, Grønningen.

Neste dag var jeg tidlig oppe. Jeg hadde nettopp vært i bua og sett etter skia, da jeg traff Johan i døra til kjøkkenet.

— Tidlig oppe, sa han med et smil. — Du har ikke oppgitt turen til Værrafjorden, forstår jeg. Jeg ringte over sent i går kveld, la han til. — De fortalte at fjorden var islagt. Men det er råk ved land, og den er umulig å forsere. Du kommer ikke over.

— Det må vel bli en råd, sa jeg. — Om ikke annet så går jeg Urskammen.

— Ja, du kan bare tro det, utbrøt han. — Men da må du gå om Stensdalen og Espe ...

— Vi får se. Jeg skal nok komme tilbake i rett tid og hilse på deg. Johan lo.

— Du får ha god tur, sa han. — Ta ikke feil av retningen, kom ikke for langt til venstre. Han vinket meg avgårde.

Føret var godt i dalføret, for sola hadde ennå ikke gjort hoppet over Grønningsheia. Knappt en halvtime etter var jeg oppe ved Svartvatna. Jeg tok meg en snartripp bort til hytta hans Johan, men den var låst, og jeg fortsatte videre.

Gråfjellet lå og solte seg i stillheten. Det røyk av toppen, og jeg forsto at det blåste ganske kraftig. Det var godt og lunt der jeg sto. Sola begynte å varme. Men jeg ville ikke sette meg ned. Jeg fikk nok vente med det til jeg kom fram til Fjordavatna. Da var det verste unnagjort. Jeg krysset Svartvatna og tok ikke en eneste pust før jeg sto på toppen av Grønningbakken.

Nå hadde jeg vinden rett imot, iskald vind med snø i seg, og jeg var snar med å få på meg trøya.

Jo høyere jeg kom, desto bedre utsyn fikk jeg. Foran meg reiste Høgloftet seg, og som nærmeste nabo kneiste Gråfjellet, hvitkledd og taus. Rett i vest mot havet stakk topp etter topp opp, hvitblå og fasinerende.

Jeg snudde meg og så meg tilbake, fikk øye på en blå stripe av Trondheimsfjorden mellom Snefjellet og Grønningheia, og gården til Johan Grønningen. Langt unna skimtet jeg Hestgroheia i solflimmeret, den høyeste toppen i disse traktene. Ikke noe rart at de Grønningenguttene kan gå på ski, tenkte jeg, og lot blikket vandre.

Litt over middag var jeg fremme ved fjorden. Det var lite snø og vanskelig å komme seg fra Fjordaheia og ned til fjorden, steinet og ulendt som det var, men det gikk da på et vis. Johan hadde rett, fjorden var islagt. Jeg gikk ned i fjæra. Isstykkene lå og fløt hulter til bulter langs stein og svaberg.

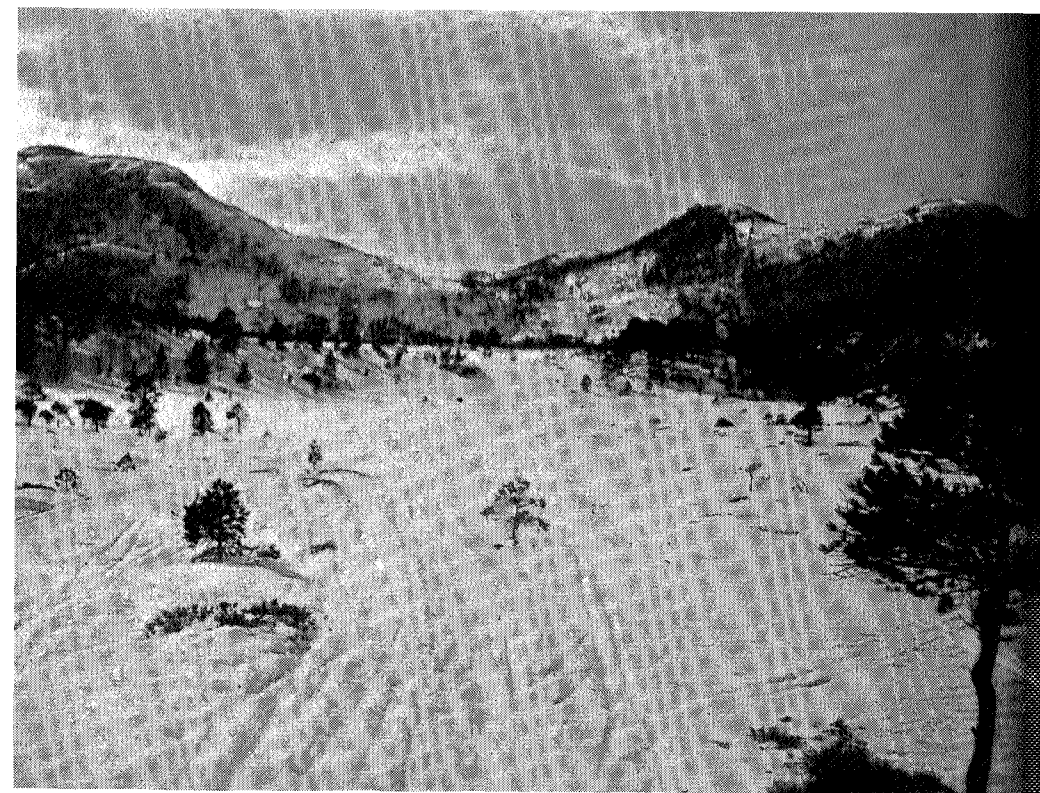
Nå var gode råd dyre. Jeg forsøkte meg utpå, men jeg plumpet og ga meg. Isstykkene var ikke store nok til å bære meg, og det var langt til fast is. Det var allerede for sent på dagen til å gå om Stensdalen, som lå helt inne i fjorden, og opp over Espe. Jeg rakk ikke å komme fram mens det var lyst. Jeg gikk opp til nærmeste gård, og mannen ble med meg ut på jordet.

— Vi må passe på når vi ser noen på den andre sida, sa han, — så får vi rope på dem. Vi ble stående tålmodig og glane.

— Men hvordan skal jeg komme meg over? spurte jeg.

— Du får vente her til de henter deg, fikk jeg til svar og var like dum. — Det er forresten lenge sida de var over hit, men har du flaks, så går det nok. Jeg forsto ingenting.

— Og det er flo akkurat nå, så du skal se det går, la han til og tidde.

Mot Dyrskolten og Gråfjellet

Foto: Forfatteren

Plutselig ga han seg til å rope. Det ga ekko mellom fjellene, og da jeg rettet blikket mot gården på den andre sida, fikk jeg øye på noen ved husene.

— Nå kommer de, sa han. — Han har fått øye på oss. Du kan gå ned i fjæra.

Jeg takket ham for hjelpen og gikk.

Jeg kjente meg sliten og sulten der jeg sto og ventet, og jeg gledet meg til å komme i hus. Da fikk jeg øye på ham, og jeg ropte. Jeg så at han vinket. Forundret ble jeg stående å iakttå ham. Rett som det var stanset han, og øksa han hadde med seg lynte i sola. Da han kom så nære fikk jeg se at han dro en stor kjelke etter seg, og på kjelken lå noen lange planker. Hva i all verden skal han med dem, tenkte jeg. Men det fikk jeg tidsnok se.

Da han kom tett opp til land, tok han den ene planken og la den utover den istykkerslåtte isen, løftet opp den andre og bar den mens han balanserte utpå den første. Siden la han også den

andre planken ned. Det var såvidt den rakk i land. Vi håndhilste hjertelig på hverandre.

— Det var mye strev, sa jeg og nikket mot plankene.

— Du er den første gjesten i år, sa han, — og du hadde sannelig flaks. Hadde du kommet en times tid senere ville det vært umulig å komme over. Vi har hatt en hard vinter og har vært så godt som innefrosset. Ved fjæra sjø har det vært rådløst å gå på isen, og bare se, vannet synker og det blir verre og verre å gå her. Vi får skynde oss.

— Jeg så at du hugg øksa i isen, er det nødvendig?

— Den er ikke til å stole på, så sent som det er på året. Men det var artig at du kom. Du blir vel noen dager nå når du først er kommet?

— Jeg må tilbake i morgen, sa jeg.

Han sukket.

— Vildfugl, sa han. — Men kom nå . . .

Jeg løftet opp skia og entret ut på planken, først den ene, så den andre. Jeg så isstykkene ga etter, og sjøen flødde om plankene, men det gikk da og jeg var glad da jeg var kommet ut på fast is.

Han hugg øksa i isen med visse mellomrum. Det sang i isen, en sterk sang. Solen hadde ikke gått ned ennå, men i skyggen av Urskammen lå gården jeg skulle på. En enslig eneboer med steile fjell og snaue flåer som nærmeste naboer.

På den andre sida måtte vi gjenta eksperimentet med plankene før vi kom oss i land. Men ikke lenge etter gikk jeg sliten, men lykkelig opp bratte lia på vei opp til husene, hvor jeg så folket sto og ventet på meg.

Hvem tenkte på morgendagen og en slitsom tur tilbake over fjellet når en satt i godt lag med en god kopp rykende kaffe? Det ble hyggelig prat og felles gjensynsglede. En stor kveld både for dem og meg. Mye å snakke om og mye å spørre om. Og det ble sent før jeg kom i seng den kvelden.